

Sygnatura akt I C 288/15

Na rozprawie w dniu 20 marca 2015 roku strony nie stawiły się pomimo prawidłowego zawiadomienia, przy czym pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie składał wyjaśnień. Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny.

Przewodniczący: SSR Marta Burzyńska

Protokolant: Dorota Głowacka

Sygn. akt: I C 288/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzi a

Sygn. akt I C 288/15

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we w W.wystąpił przeciwko M. R.z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 29.062,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wnosił także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosił, że pozwany oraz (...) Bank S.A.(poprzednio L.B.) zawarli w dniu 1 września 2008 roku umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się

wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 14 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. i powód zawarli umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną. Na zadłużenie pozwanego składa się kwota należności głównej w wysokości 14.755,56 złotych, skapitalizowane odsetki w kwocie 14.306,82 złotych naliczone zgodnie z postanowieniami umowy.

Pozwany M. R. nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie albowiem przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W myśl zaś art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył wyjaśnień ani na piśmie, ani ustnie, a zatem zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W ocenie Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości skutkujące oddaleniem powództwa. W świetle przedstawionych przez powoda dokumentów nie sposób bowiem uznać, iż powodowi przysługuje przeciwko pozwanemu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił jedynie umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 14 grudnia 2012 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (k.9-12) wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tej umowy (k. 13), wezwanie do zapłaty (k. 14-15) i wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych (k. 6). Dokumenty te nie dowodzą, iż pozwany jest zobowiązana wobec powoda do zapłaty jakiegokolwiek kwoty. Zdaniem Sądu, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 10 lutego 2015 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie jest wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie dochodzonej pozwem wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (Lex nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483zezm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych

w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana

w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Zważywszy, iż powód nie przedstawił innych dowodów potwierdzających, iż pozwany był dłużnikiem (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. należało uznać, że zachodzą poważne wątpliwości skutkujące oddaleniem powództwa. Z twierdzeń powoda zawartych w pozwie nie wynika bowiem jakiego rodzaju zobowiązanie zaciągnął pozwany wobec (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., w jakiej wysokości i na jakich warunkach, co pozwoliłoby ustalić podstawę prawną jego odpowiedzialności. Domagając się odsetek, powód nie wskazuje ich wysokości, ani podstawy prawnej, twierdząc, iż domaga się odsetek skapitalizowanych wynikających z umowy, której to umowy nie załącza. Okoliczność ta, wskazuje, że sam powód nie orientuje się w charakterze wierzytelności, której dochodzi, co nie pozwala uwzględnić jego powództwa wyłącznie na podstawie jego twierdzeń.

Dodać należy, że wykładnia celowościowa przepisów o wyroku zaocznym przekonuje, iż celem tej instytucji jest umożliwienie uzyskania ochrony prawnej powodom także w sytuacji, w której pozwany unika wdania się w spór, w przekonaniu, że jego bierna postawa utrudni dochodzenie roszczeń przeciwnikowi. Instytucja wyroku zaocznego służy więc powodom w sytuacji, gdy pozwany unika procesu. Nie zwalnia ona jednak powodów od obowiązku przedstawiania twierdzeń zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów, tak jak wymaga tego przepis art. 3 kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 353 § 1 kodeksu cywilnego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Wobec faktu, iż nie sposób przyjąć twierdzeń powoda co do istnienia po stronie pozwanej zobowiązania za prawdziwe, na podstawie art. 353 § 1 kodeksu cywilnego i art. 339 i 340 kpc należało powództwo oddalić.

Sędzia